

Sygn. akt II PZ 35/11

POSTANOWIENIE

Dnia 12 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Hajn (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa K. G.

przeciwko N. Spółce z o.o.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 stycznia 2012 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Apelacyjnego - Sąd Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 7 lipca 2011 r.,

oddala zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2011 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu sprawy z powództwa K. G. przeciwko N. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością o odszkodowanie, na skutek apelacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 8 marca 2010 r., odrzucił apelację.

W uzasadnieniu wskazano, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku i doręczenie go na adres pełnomocnika pozwanego złożony został przez pełnomocnika (adwokata K, Z.), który nie był należycie umocowany do

występowania w sprawie i nie mógł wywołać skutków prawnych przewidzianych w Kodeksie postępowania cywilnego, a zatem termin do złożenia apelacji (wynikający z art. 369 § 2 k.p.c.) upłynął 29 marca 2010 r., natomiast strona złożyła ją 26 kwietnia 2010 r. Sąd wskazał także, że na podstawie art. 97 § 2 k.p.c. zobowiązał nowego pełnomocnika pozwanej Spółki do potwierdzenia przez stronę pozwaną czynności podejmowanych w procesie przez adwokata K, Z., zgodnie z obowiązującą wówczas reprezentacją Spółki ujawnioną w Krajowym Rejestrze Sądowym i statucie Spółki. Jak wynika z oświadczenia prezesa zarządu Spółki z dnia 18 maja 2011 r., który „zgodnie z KRS” uprawniony był do jednoosobowego składania oświadczeń w imieniu Spółki, czynności podejmowane w procesie przez adwokata K, Z. nie zostały potwierdzone. Stąd też Sąd Apelacyjny uznał, że apelacji wniesiona została po terminie i podlega odrzuceniu na podstawie art. 373 k.p.c.

Pełnomocnik strony pozwanej zaskarżył to postanowienie zażaleniem, wnosząc o jego uchylenie.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono rażące naruszenie art. 369 §1 k.p.c., przez przyjęcie, że nieprawidłowa reprezentacja pozwanego przy składaniu wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem miała wpływ na bieg terminu do złożenia apelacji.

W uzasadnieniu strona skarżąca podniosła, że wykładnia językowa art. 369 §1 k.p.c. nie pozostawia – jej zdaniem - wątpliwości co do tego, że w przypadku doręczenia stronie wyroku sądu pierwszej instancji wraz z uzasadnieniem termin do złożenia apelacji biegnie właśnie od tego zdarzenia. Wskazany przepis znajduje zastosowanie do wszystkich sytuacji, w których strona otrzymuje wyrok sądu pierwszej instancji wraz z uzasadnieniem, bez względu na przyczynę jego doręczenia. Dotyczy to sytuacji, w których wyrok wraz z uzasadnieniem został doręczony, pomimo braku wniosku, z urzędu lub w skutek ustania przeszkód, o których mowa w § 88 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz. U. Nr 38, poz. 249 ze zm.). Zdaniem strony skarżącej, „art. 369 § 2 k.p.c., ogranicza jedynie możliwość złożenia apelacji przez stronę, która nie złożyła wniosku o doręczenie wyroku sądu pierwszej instancji wraz z uzasadnieniem. Nie ogranicza on w żaden

sposób możliwości złożenia apelacji przez stronę, której doręczono wyrok wraz z uzasadnieniem. Natomiast art. 369 § 1 k.p.c. nie zawiera żadnych ograniczeń - zrównuje sytuację wszystkich stron postępowania, które otrzymują wyrok sądu pierwszej instancji wraz z uzasadnieniem”.

Skarżąca podniosła, że właśnie z powodu doręczenia wyroku Sądu Okręgowego wraz z uzasadnieniem, pozwany nie składał wniosku o przywrócenie terminu do złożenia apelacji. Gdyby pozwana miała podstawy sądzić, że termin do wniesienia apelacji biegnie dla niej od dnia ogłoszenia wyroku, z całą pewnością złożyłaby wniosek o przywrócenie terminu, składając apelację po upływie tego terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione. W przedmiotowej sprawie nie ma wątpliwości, że składający wniosek o doręczenie wyroku Sądu pierwszej instancji wraz z uzasadnieniem adwokat K. Z. był pełnomocnikiem nienależycie umocowanym, bowiem przy udzieleniu mu pełnomocnictwa przez stronę pozwaną nie dochowano wymaganej reprezentacji N. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, co potwierdza odpis Rejestru Przedsiębiorstw Krajowego Rejestru Sądowego. Działał on zatem jako pełnomocnik nielegitymujący się pełnomocnictwem a jego czynności - mimo wezwania Sądu w trybie art. 97 § 2 k.p.c. - nie zostały zatwierdzone przez stronę, która w piśmie procesowym z dnia 18 maja 2011 r. stwierdziła, że „nie może potwierdzić czynności podejmowanych przez adwokata K. Z. w przedmiotowej sprawie (...)”.

Z treści art. 369 § 1 k.p.c. wynika, że apelację wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie dwutygodniowym od doręczenia stronie skarżącej wyroku z uzasadnieniem, co oznacza, że termin ten jest uwarunkowany uprzednim wnioskiem o doręczenie wyroku z uzasadnieniem. Nie chodzi zatem o jakiegokolwiek doręczenie, ale o doręczenie dokonane na skutek wniosku strony, która wnosi apelację. Nie jest więc tak, jak twierdzi skarżąca, że komentowany przepis znajduje zastosowanie do wszystkich sytuacji, w których strona otrzymuje wyrok sądu pierwszej instancji z uzasadnieniem, bez względu na przyczynę jego doręczenia,

także pomimo braku stosownego wniosku. Strony mogą działać przed sądem przez pełnomocników (art. 86 k.p.c.), zatem czynność procesowa dokonana przez pełnomocnika odnosi skutek względem strony przez niego reprezentowanej pod warunkiem, że został on należycie umocowany, a w przypadku wadliwie udzielonego pełnomocnictwa – pod warunkiem, że strona zatwierdzi tę czynność (art. 97 § 1 i 2 k.p.c.). Stanowcze oświadczenie strony, że nie zatwierdza czynności procesowych dokonanych przez wadliwie umocowanego pełnomocnika, oznacza ich nieskuteczność. Z tego względu czynność procesowa adwokata Krzysztofa Z. polegająca na złożeniu wniosku o doręczenie wyroku Sądu pierwszej instancji wraz z uzasadnieniem nie odniosła skutku w stosunku do strony pozwanej i nie otworzyła jej terminu do wniesienia apelacji określonego w art. 369 § 1 k.p.c. Inaczej rzecz ujmując, w imieniu strony pozwanej występowała osoba nieumocowana do działania w jej imieniu, więc wniosek tej osoby o doręczenie wyroku z uzasadnieniem nie stanowił wniosku strony pozwanej. Tak więc doręczenie orzeczenia sądu pierwszej instancji z uzasadnieniem nienależycie umocowanemu pełnomocnikowi strony (co nastąpiło w niniejszej sprawie - zob. k. 127-128 akt sądowych), którego czynności strona nie zatwierdziła, jest nieskuteczne i nie powoduje rozpoczęcia biegu terminu do wniesienia apelacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia z dnia 18 lutego 2004 r., I CZ 180/03, LEX nr 602664; z dnia 2 lipca 2002 r., I PZ 58/02, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 7 – wkładka).

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.